

PODLISTY

ČTĚTE, NEŽ TO SMAŽOU!

Případ zarostlé vily Zmizelá podnikatelka a dům, kam nelze vstoupit

27.10.25 PEVA

V dnešní době je běžný Pražan zvyklý na ledacos. Zácpy, uzavírky dopravy, nenadálé výluky MHD či různé jiné, magické, anomálie. A jednou z naposledy zmíněných je časová anomálie, jež zasáhla jednu z luxusních vil. Bohužel, na tento případ bylo uvaleno pražskou policií informační embargo. Kvůli tomu nemáme informace z oficiálních zdrojů, ale z těch neoficiálních se nám podařilo pár věcí zjistit. Například, že tato luxusní vila patří významné francouzské podnikatelce, která v Praze provozuje několik význačných gastronomických zařízení a je dobře známou osobností jak u nás, tak i ve své rodné Francii. Okolní vegetace začala růst, jako by ji někdo pohnojil superhnojivem. Prakticky zahalila celý pozemek a budova není téměř vidět. Od této události není známa pozice majitelky vily, tedy ani nevíme, zda se stále nachází uvnitř budovy, či nikoli. Protože případné cesty do domu jsou nemožné kvůli již zmínené vegetaci a magické anomálii, které policisty vždy vyvedou z pozemku ven, nebo jim cesta před očima zaroste nějakými rostlinami. Bohužel více se nám k tomuto případu nepodařilo zjistit, snad až pomine policejní informační embargo, dozvíme se něco víc. A kdo ví? Třeba budeme mít opět možnost pochválit příslušníky jednotky UNO. Situaci bedlivě sledujeme a o novinkách vás budeme neprodleně informovat.

Neodpovídej, když tě volá zeď

27.10.25 DAMA

Praha má mnoho podivných zákoutí. Některá jsou zvláštní jen svou podobou, jiná tím, co v nich sídlí. A pak jsou místa, která jsou zvláštní úplně vším. Jedno takové se nachází v nenápadné uličce, mezi garážemi a starou zdí posetou graffiti. Na první pohled obyčejná stěna – barevná, pokreslená, navrstvená léty městského výrazu. Jenže tahle zeď není obyčejná. Říká se, že jedna z kreseb na ní mluví. Ne nahlas. Ne šeptem. Ale oslovuje. Tiché, osobní, až příliš známé oslovení, které prý dokáže člověka zastavit uprostřed kroku. A pokud se dotýčný zastaví, zeď se změní. Barvy se pohnou, vrstvy se odhrnou jako záclony, a pod nimi se na okamžik ukáže něco... jiného. Místo, které není tady, ale přesto působí skutečně. Ti, kteří se odváží pohlédnout déle, už se nevracejí. Zeď však pokaždé získá nový detail. Nový odstín. Novou kresbu.

A někdy i novou tvář, která mezi ostatními splývá tak dokonale, že si jí člověk všimne až později – když má pocit, že ho od zdi někdo sleduje. Zvláštní je, že sprejeři, kteří zeď pravidelně „překreslují“, tvrdí, že ten konkrétní motiv nikdy nevytvořili. Že se objevil sám, stejně jako se sám mění. A přesto ho nikdo neviděl vznikat. Městem se mezitím šíří drobný, ale vytrvalý zvyk: kolem té zdi se nechodí blízko. Lidé se drží uprostřed chodníku, nebo přejdou na druhou stranu. A večer tam prý nikdo neprochází vůbec. Na povrchu zdi se však občas objevuje nový nápis, pokaždé jiným rukopisem. Ten poslední zněl: „Nekoukej dlouho. Oni koukají zpátky.“ A nám nezbývá než s tímto nápisem, či spíš varováním souhasit. Pokud vás kdy zeď láká, abyste se přiblížili – nedívejte se příliš blízko. A už vůbec neodpovídejte, pokud vás osloví.

V TOMTO VYDÁNÍ

PŘÍPAD ZAROSTLÉ VILY

MEDICÍNA NA HRANĚ REALITY

SCHODIŠTĚ S NÁLADOU
STRÁNKA 1

Medicína na hraně reality Co se děje s pražskými pacienty?

27.10.25 VEVA

V pražských nemocnicích se množí podivné případy, které je možné označit za medicínské sci-fi. Pan Otakar R. byl hospitalizován v nemocnici kvůli příšerné bolesti na hrudi. Sonografie ukázala něco, co by nemělo být možné. Pan Otakar R. měl druhé srdce, které tlačilo na to první! Dle jeho lékařských záznamů však vždy míval srdce pouze jedno! Kvůli tlaku, který nové srdce způsobovalo, bylo nezbytné provést operaci. Jinak hrozilo selhání obou srdcí. Pan Otakar R. po úspěšné operaci leží na jednotce intenzivní péče a je pod dohledem lékařů. Paní Jaroslava M. byla odvezena ambulancí na pohotovost po té, co jí z pravé ruky začala růst miniaturní hlava. Ta navíc měla na spoustu věcí svůj vlastní názor a hlasitě jej, i s patřičnými vulgarismy, prezentovala okolí. Paní Jaroslava se nežádoucího společníka nejprve pokusila sama vyříznout, ale to vedlo jen k tomu, že ji miniaturní hlava pokousala. Po tomto incidentu byla paní Jaroslava M. odvezena do nemocnice, kde jí nakonec vulgární

miniaturní hlavu amputovali a ošetřili i další zranění způsobené konfliktem mezi malou hlavou a paní Jaroslavou M. Ta po ukončení pobytu v nemocnici bude hospitalizována v léčebně v Bohních kvůli traumatu, které tento výrůstek způsobil. Dvojčata Jirka a Lukáš S. navštívila pohotovost poté, co jim přestala fungovat telepatie. tato skutečnost jim způsobovala nepříjemný tlak v hlavě a značné psychické nepohodlí. Dvojčata byla velmi zmatená a neustále na sebe mluvila a ujišťovala se, na co myslí. Dle jejich slov je to příšerný pocit a připadají si tak velmi osamělí. Na pohotovosti byli, bohužel, přesměrování na psychiatrickou pohotovost. Nasnadě je otázka, zda podobných případů nebude přibývat, jestli by nebylo vhodné, aby ministerstvo zdravotnictví připravilo nějakou brožuru, která by informovala veřejnost, jak postupovat v takto nestandardních situacích.

INZERCE

Terezo, prosím ozvi se mi. Víím, že jsme se pohádali, ale mrzí mě to! Od té doby, co jsi vešla do té tmy pod mostem, o tobě nemám zprávu. Bojím se o tebe! Omlouvám se ti a miluji tě. Sam

Schodiště s náladou Někdy šestnáct schodů, jindy čtyřicet

27.10.25 TOVO

Na Vinohradech stojí jeden z těch činžáků, co na první pohled působí docela obyčejně. Ošoupaná fasáda, věčně plné popelnice, vůně obědů ze třetího patra. Jenže poslední měsíc si obyvatelé domu v ulici, jejíž jméno redakce z bezpečnostních důvodů nezveřejní, začali všímat něčeho velmi znepokojivého. Schodiště, které spojuje přízemí se sklepem, se mění. Někdy má šestnáct schodů, jindy čtyřicet. A někdy, když jdete dolů, máte pocit, že jdete pořád dolů. „Šla jsem do sklepa pro zavařeniny,” vypráví paní Marta zdruhého patra. „A šla jsem, a šla, a už to bylo divný, protože sklep měl být hned za dvěma zatačkami. Ale ono to neubývalo. Pak jsem si všimla, že zeď po levé straně dýchá. Tak jsem se otočila... a nahoře už nebylo světlo.” Od té doby chodí pro zavařeniny její manžel. Ten tvrdí, že se mu nikdy nic nestalo – jen že „to schodiště má nálady”. Když je prý

dům spokojený, pustí vás dolů bez potíží. Když ne, začne se natahovat. Domovník pan Jíra, který v domě žije už 30 let, má pro všechno vlastní vysvětlení. „To je stará konstrukce, cihly si sedají. Ten barák dýchá, víte? Jako každé staré barák. A lidi dneska, jakmile něco dýchá, hned by na to volali exorcistu.” Jenže minulý týden se ztratila návštěva jedné nájemnice z pátého patra. Sousedi viděli, že ta osoba šla směrem ke dveřím do sklepa, ale tím směrem jsou i dveře ven. Redakce Podlistů se samozřejmě pokusila do domu nahlédnout, ale byla jsme odmítnuti. Obyvatelé prý nechtějí, aby se „věci zbytečně dráždily”. A jeden z nich, mladý student, nám šeptem řekl: „Nejhorší je, že ty schody občas slyšíte, i když na nich nikdo nejde.” A proto doporučujeme čtenářům, aby si dávali pozor, když jdou do sklepa, zvláště když při sestupu uslyšíte cizí kroky...

Policie zabavuje dopisy

27.10.25 ANONYM

Při probírání pozůstalosti po nedávno zesnulém pražském sběrateli archiválií byla tato poklidná událost narušena vpádem policistů. Policisté zabavili jeden z archivních dopisů ohánějící se tvrzením, že se dopis týká jejich vyšetřování. Jedna z přítomných nás informovala, že se

jednalo o nikdy nedoručený dopis od hrdiny, který rozluštil Enigmu, Alana Turinga, matce jeho přítele z dětství. To už se policisté chovají stejně jako jiná tímto proslavená skupina a zabavují nám osobní věci? Tohle jsme od nich nečekali a doufáme, že to nějak uspokojivě vysvětlí.